

A U S T R A L S K E

Listy

IN AUSTRALIA POSTAGE PAID
IN AUSTRALIA POSTAGE PAID

AUSTRALSKE LISTY

ČÍSLO 30 UNOR 1994

Print Post Approved
PP 242296 / 00084

\$2.60

L. & G. Pergl

Česká Optická Firma

57 Pelham Street
CARLTON VIC. 3053
Tel: (03) 663 6242

Hledáte příbuzné a známé?
Nabízíte služby a servis?
Máte zájem o seznámení?
Využijte

AUSTRALSKÉ LISTY !!!

SKODEX INTERNATIONAL

vám dodá LEO Computers

Přímé zastoupení největšího Taiwanského výrobce -
FIRST INTERNATIONAL COMPUTER, INC.

Nabízíme prvotřídní počítače pro všechny účely
Od 'NOTEBOOK (colour or mono)'
po 'WORKSTATION with Pentium processor'
také MULTIMEDIA systém na příklad s
'VGA to TV, Grand Video,
Sound Card, TV Tuner, CD ROM Drive'
a další

28 Matthews Sq., INGLEBURN, 2565

Tel: 02 829 1431

Fax: 02 829 4093

All International Office Machines

Prodej a opravy nových a starších
"typewriters, photocopiers & faxes"
dílna a obchod: **390 BOTANY ROAD**
ALEXANDRIA,
N.S.W. 2015

Tel: **319 0648** nebo **214 7402**

Václav Novák: 30 6781

CUISINE ART CATERING

Pty Ltd

dodá

veškeré lahůdky, zeleninové i ovocné saláty,
obložené mísy a další speciality.

Přesné informace:

telefon: **525 3971**

2 Kumulla Road, MIRANDA NSW 2228

Dr. Jan ROSA

odborný zubní lékař

Suite 8 - 560 Pennant Hills Road
WEST PENNANT HILLS

ordinujeme: úterý, čtvrtek, sobota

Tel. objednávky od pondělí do soboty
na čísle (02) **481 8878**

DENTAL PROTESIS

Odborný zubní protetik nabízí své služby,
ve zvláštních případech
(starší, nemoc atd.) ošetření doma možné,
(soukromé pojištění vyplácí
jen předem domluvenou částku)

Další informace: (02) **303 146**

mluvíme česky i slovensky

APPLIED COMPUTER SYSTEMS

(Australia)

dodáváme celé systémy 'software' i 'hardware' pro
MANUFACTURING, ENGINEERING
DESIGN, CAD/CAM
DESKTOP PUBLISHING
JOB COSTING, ACCOUNTING
MULTIMEDIA, DESKTOP VIDEO
EASTERN & WORLD FONTS
BUREAU SERVICE & TRAINING

7 Boonah Street
WENTWORTHVILLE
NSW 2145

Tel: 02 636 1873
Fax: 02 631 2024
Mobile: 018 288 477

SONYCS

Bon Voyage

Shop 6 Royal Arcade
175 Oxford Street
Bondi Junction 2022 NSW

Tel 02 387 1333
Fax 02 389 8028

Připravujeme speciální zájezdy do
lázní v České i Slovenské republice.

Zařizujeme letenky, zájezdy
zajímavé výlety vlakem.

Zajistíme pojištění, cestovní šeky,
poskytujeme veškerý servis,
vše za vynikající ceny.

volejte Barboru - 387 1333

ZPRÁVY

Česká republika se od první minuty roku 1994 stala předsednickou zemí v Radě bezpečnosti OSN.

Slovensko uhradilo České republice 40 milionů amerických dolarů, o kterou bylo v prosinci překročena mezní hranice úvěrů clearingového zúčtování obchodu mezi oběma republikami.

V Komárně se konalo shromáždění asi 3000 zvolených zástupců 600 000 Maďarů žijících na Slovensku. Stanoviska vybízejí k řešení etnických problémů, k vybudování vztahů mezi Maďary a Slováky na nových základech.

Několik set lidí se 6. ledna zúčastnilo v Praze pohřbu bývalé československé velvyslankyň v USA Rity Klímové. Mezi přítomnými byl i prezident Václav Havel s chotí, před. vlády Václav Klaus, americký velvyslanec v Praze Adrian Basora, ministr zahraničí Josef Zíeleniec, bývalý čs. ministr zahraničí Jiří Dienstbier.

Podpis všeobecné Dohody o clech a obchodu (GATT) znamená pro všechny členské země snížení tarifových částek minimálně o 36 %. V ČR došlo k poklesu cel u zemědělských produktů o 36,9 %.

Česká vláda schválila zvýšení počtů stavu policie o 10 %. Počet příslušníků a zaměstnanců policie vzroste z 55. 300 osob na 61.500.

V České republice loni dle evidence Národní banky za prvních 11 měsíců nejvíce investovaly USA. Podíl investic USA dosáhl 54,5 %. Celkové investice dosáhly za 11 měsíců přibližně 13,7 miliardy korun.

Projekt na ochranu biologické rozmanitosti, na který ČR obdržela 2,55 milionů dolarů z fondu programu na ochranu životního prostředí země, je připraven ministerstvem životního prostředí ČR k realizaci.

ANGLOSASKÝ VPÁD

Karel Wendt

Kdysi mě rozčilovala taktika tzv. levicových liberálů, která kladla rovnítko mezi vražednou mašinérií komunistického bloku a prohřešky kapitalistického Západu. A když invaze Československa definitivně znemožnila dosavadní popírání imperialismu, byl alespoň "plně" vyvážen "kulturním a hospodářským imperialismem" nebo "kolonialismem" Spojených států. Ty dva nově vytvořené imperialismy, kulturní a hospodářský, bylo těžké vyvracet, protože jejich tvůrci silně ovlivňovali většinu význačnějších sdělovacích prostředků. Dohánělo mě to k nepříčetnosti, protože jsem obě ta označení považoval za absurdní.

S odstupem doby a při pohledu na vlastní, nedávno osvobozenou zem, zůstává úplně absurdní pouze rovnítko mezi jedním a druhým "imperialismem". Označení "kulturní imperialismus" však už se mi samo o sobě tak úplně absurdní nejeví, nebo, lépe řečeno, začínám mu rozumět. Imperialismus ovšem nemůže být v daném případě zcela vhodným slovem, protože anglosaský svět ty nejhorší aspekty své kultury (kultury, která obsahuje daleko více kladného, než záporného) nikomu nevnučuje. Místo toho je všude, všem a nejrozličnějšími způsoby "americkou cestou" masově nabízí. Kolonizátor nabízí. Kolonizovaný dobrovolně a s otevřenou náručí přijímá to nejhorší: Madonu a Jacksona místo Ivese, Copelandů nebo Barbera, Rolling Stones a "Punk Rock" místo Elgara, Waltona či Brittena.... Jako žvýkačky, jako limonády Pepsi nebo Coca Cola, jako "kamelky" jako ledníčky, jako.....

U nás začal "anglosaský vpád" dávno před listopadem 1989 odbojným (?) przněním jazyka. Zhroucení bylo nahrazeno kolapsem, štáva džusem, oblasti regiony, výbuchy erupci, vlečák trajlerem. Hudba přestala být nahrávána na značkách Panton nebo Supraphon, přestěhovala se na labely. Věci už nejsou neslučitelné, jsou inkompatibilní. Dnešní Bicaní a Masopustové hrají na postě, ne na místě středního útočníka a místo trháků teď podnikají rychlé brejky. A kdybych chtěl zdůraznit za jak závažné považují ničení jazyka, musel bych psát "moderní" češtinou o gravitativě simplicítního destruování jazyka. Příkladem je na naučný slovník, stručný novinový komentář zdaleka nestačí rozsahem.

Jazyk začal podléhat zkáze dříve, než ji byl plně vystaven a lidí jako jazyk.... S příchodem svobody otevřely se brány všemu, proto svoboda nefiltruje. S tím nejlepším propouští i to nejhorší a také ovšem všechno mezi špičkou velehor a dnem žumpy. Tady máte volný trh, vyberte si!

Stručný přehled rubrik

Anglosaský vpád	01
Pavel Tigríd ministr kultury ČR	02
Sportovní zprávy	03
Zprávy z ČR	04
Malé historky	05
Chebra Cadisha	06
Záhady času	07
Velká Morava	08
Hrátky s Evou Sitteovou	09
Kultura	10
Pomůžete nám ?	11
Z tajů krás české řeči	12
O Karlu Vikovi	13
Zvrhlík	14
Saturnin	15 - 16

Někde jsem četl, že jsou amazonští domorodci zvláště náchylní podlehnout tuberkulózním a jiným nákazám, protože proti nim ve své odloučenosti nemohli vybudovat protilátky. Obyvatelé bývalého sovětského imperia, včetně České republiky, mi teď připomínají tyto domorodce. Po léta byli odděleni od světa strašným morem a teď jsou náhle bez patřičných protilátek vystaveni nové, neznámé epidemii, s níž si nevědí rady.

Podívejme se, co nabízí lidem, kteří se právě prodrali z temna, anglosaský svět: nejstabilnější demokratické zřízení, svobodný způsob života, vysokou životní úroveň, vyspělou vědu, hudební, literární i výtvarné umění na nejvyšší úrovni. Vedle kvalitního "zboží" však hází na trh také šmejd: vedle svobody tisku jeho vulgarizaci, vedle demokratického systému prodejnost jeho představitelů, vedle špičkových umělců "zpěváky", kteří jsou z neznámých důvodů neschopni vydat zvuk, aniž by se drželi za genitálie...

Snad nejtisnivější je úpiná komercialisace všeho. Obraz není měřen svou krásou, ale svojí komerční cenou. Kniha se neprosazuje svou kvalitou, ale tím, jestli je nebo není "bestseller", tj. jestli se jí dá dost prodat. Sportovec není hodnocen podle toho, jak dobře hraje, běhá nebo skáče, ale tím, jak moc vydělá za rok. Australský ministr kultury nedávno přesně vystihl západní přístup k umění, když řekl, že si "průmysl umění" (Art Industry) zaslouží vládní podporu, protože je finančně výnosný a přináší tvrdé valuty. Obohacení národní duše není tak důležité jako obohacení národní "kasy". Přístup tzv. kvalitního tisku k umění charakterizuje výstižně hrdé oznámení na první straně časopisu *The Australian*: "Páteční umění - poslední oplzllost Madony" (Madonna's latest obscenity).

Susan Sontagová oznámila v roce 1965 příchod nového pojetí umění, když stanovila, že jeho cílem je prostě potěšit. Tato nadšeně přijatá a propagovaná téze představovala radikální změnu. Proti "elitismu" minulosti, který spojoval kulturu s vrcholky lidského snažení, s tím nejlepším, co ze sebe dokáže člověk vydat, stavěla kulturu, která je populární, protože je přijata davem. Od té doby Sontagová změnila názor, její téze však zapustila kořeny a odmítá vypustit ducha. Stačí zběžně

pročíst příslušné stránky novin, západních nebo českých, a hned je patrné, co všechno se pod prapory kvasících let šedesátých vetřelo do kultury. Amerikanizace, úderná síla "anglosaského vpádu", pokračuje plnou parou a bojím se, že Česká republika není výjimkou.

Sontagová to dnes vidí jinak. "Jsem nešťastná z demokratizace kultury za určitý bod", říká. "Kultura, které já si cením, je kultura pro malou audienci." Znovuzrozený elitismus? Možná. Ale je to tato "kultura pro malou audienci", která dává národní duši její kvalitu. A o tu duši, z níž je v každém z nás alespoň kapka, se pod náporem nejposlednějšího barbarismu velmi obávám.

Z ČESKÉ REPUBLIKY

Pavel Tigríd ministrem kultury.

V pondělí 17. ledna rezignoval na svou funkci ministr kultury Jindřich Kabát. Demise následovala po sérii kritiky na jeho adresu nejen ve sdělovacích prostředcích, ale i z uměleckých kruhů a pracovníků kultury. Kabát sám odůvodnil své odstoupení poměry v koalici, o níž řekl, že za poslední rok přestala fungovat možnost jednotlivých stran se doplňovat a místo toho nastoupilo méně plodné napětí.

Pavla Tigrída navrhl do funkce Křesťanská a demokratická unie - Čs. strana lidová, již křeslo ministra kultury dle koaličních dohod náleží. Podle svého předsedy Josefa Luxe respektuje Tigrídovu nestrannost. Nového ministra jmenoval ve středu 19. ledna na návrh premiéra Václava Klause prezident Václav Havel.

Publicista a spisovatel Pavel Tigríd je předním představitelem československého exilu. Poprvé emigroval v roce 1939 do Velké Británie, v roce 1948 do západního Německa, kde byl programovým ředitelem čs. vysílání Svobodné Evropy. V letech 1952 až 1960 pobýval i v USA. Je zakladatelem časopisu *Svědectví*. Po listopadu 1989 se stal

členem Rady konzultantů prezidenta.

Pavel Tigríd označil své působení ve funkci ministra kultury za časově limitované, (je mu 76 let), nikoli však provizorní.

Zákon o restitucích židovského majetku

Ve čtvrtek 13. ledna schválila vláda poslanecký návrh zákona o vrácení židovského majetku. Majetek ve státním vlastnictví by měl být vrácen všechen, z majetku obcí by se měl zákon vztahovat pouze na synagogy, modlitebny a hřbitovy. Podle premiéra Václava Klause doporučila vláda upravit preambuli zákona tak, aby jasně vyjadřovala vyjimečnost tohoto opatření vůči konkrétní skupině občanů, což by mělo zabránit tomu, aby byl zákon chápán jako precedens pro jakékoliv jiné instituce. Podle premiéra se totiž nejedná o klasický restituční dokument.

Hlas ministra vnitra Jana Rumla, člena Klausovy Občanské demokratické strany, zřejmě rozhodl o tom, že ve vládě neprošel návrh premiéra Klause a dalších ministrů ODS nepřijmout poslanecký návrh zákona o navrácení židovského majetku. Ostatní reprezentanti koalice kabinetu, kterých je devět, s Janem Rumlem poslanecký návrh podpořili. Při kompletní sestavě vlády je poměr hlasů 10 : 9 ve prospěch ODS. Není známo, kolik ministrů za Občanskou demokratickou stranu bylo přítomno, ale např. ministr dopravy Jan Stráský byl v té době ve Velké Británii.

Zahraniční turisté v České republice

Devizový přínos z loňského cestovního ruchu dosáhne v České republice zhruba 1,4 miliardy amerických dolarů. Je to zhruba o 24 % více než v roce 1992. Vloni přijelo do ČR 71,2 milióny zahraničních návštěvníků, což je přibližně o pět procent více než v roce 1992.

KULTURA

V středu 19. ledna měl v Praze premiéru

nový český film "Andělské oči". Podle předlohy klasika současné české literatury Bohumila Hrabala *Bambini di Praga* 1947 ho natočil režisér Dušan Klein. Film o ostřílených podvodnících - pojišťovacích agentech, kteří tak dlouho okrádají důvěřivé živnostníky, až se jednou sami stanou obětí podvodu. Hlavní role ve filmu vytvořili Pavel Kříž, (hlavní postava úspěšné trilogie o osudech "básníků"), Josef Abrhám, Pavel Zedníček, Zlata Adamovská. Knihy Bohumila Hrabala se již staly námětem pro několik filmových zpracování. Připomeňme si jen Oskarem odměněné "Ostře sledované vlaky", "Postřižiny", "Slavnost sněženek" či dvacet let v trezoru ukryté "Skrivánky na niti". Film financovala Česká televize, která se snaží udržet vysokou laťku své produkce. Připravuje nyní adaptaci knihy Karla Poláčka "Bylo nás pět", seriál "Prima sezóna" podle Josefa Škvoreckého a chystá i filmové zpracování románu Zdeňka Jirotky "Saturnin".

SPORT

Oficiální vyhlášení výsledků ankety týdeníku Stadion o nejlepšího fotbalistu a trenéra roku 1993 se uskutečnilo na II. reprezentačním plese Československého fotbalového svazu. Pořadí fotbalistů :

1. Petr Kouba - brankář Sparty
2. Miroslav Kadlec - Kaiserslautern
3. Patrik Berger - Slavia Praha
4. Pavel Kuka - Kaiserslautern
5. Vladimír Smitcer - Slavia Praha
6. Jiří Novotný - Sparta
7. Jan Suchopárek - Slavia Praha
8. Václav Němeček - Toulouse

Mezi trenéry již po třetí zvítězil Dušan Uhrin, trenér reprezentace.

Letos se také poprvé vyhlášovala Cena Václava Jíry, v listopadu 1992 zesnulého fotbalového diplomata.

Jejími držiteli se stali :

František Plánička,

slavný český brankář a hrdina světového šampionátu v Itálii v roce 1934

Josef Bican,

nejlepší ligový střelec všech dob,

Václav Ježek

historicky nejúspěšnější český trenér.

(CAROLINA - Elektronický týdeník FSVUK)

FOTBAL V SYDNEY

CZECHOSLOVAK SOCCER CLUB

1. 10. 1991 byl založen Československý fotbalový oddíl Sydney. Od svého založení odehrál 146 zápasů, z nichž 84 vyhrál, 43 prohrál a 19 hrál nerozhodně. Hraje se každou neděli ráno, domáci hřiště je na předměstí BELROSE (French's Forest) roh Forestway Rd. a Bomabara Rd. Gregory Street Directory Mapa 83 F 13.

V létě začínají zápasy v 8 hodin ráno a v zimě v devět hodin.

Oddíl hraje v soutěži pro věkovou kategorii přes 35 let. Mimoto však hraje hodně přátelských utkání bez věkové kategorie i s oddíly, které používají mladé hráče ve věku 20 let.

Zatím nejvíce zápasů odehráli:

Jaroslav Stefánik	- věk 36 let
Jaroslav Krejčík	- věk 45 let
Michal Dominik	- věk 35 let
Miro Maco	- věk 42 let
Vašek Kopáč	- věk 50 let
Mirek Cepe	- věk 38 let
Mirek Čapek	- věk 44 let

Spolu s našimi hráči hraje i řada Australanů.

Oddíl srdečně zve všechny zájemce o dobrou kopanou, dobrou partu i dobrou zábavu. Vítá obě národnosti, Čechy i Slováky a upozorňuje, že nespádá pod žádnou politickou nebo společenskou organizaci.

Máte-li zájem o další informace, volejte: Vaška - 948 70 95

(nebo nechte vzkaz na "answering machine" spolu s telefonním číslem.)

TISKOVÝ FOND:

Na tiskový fond přispěli krajané v průběhu ledna a února :

O. Fiala	\$ 25.-
S. Kyrál	\$ 70.-
J.M. Gill	\$ 50.-
J. Hrásky	\$ 20.-
H. Stepan	\$ 100.-
S. Zvonicek	\$ 20.-
R. Tuček	\$ 18.-
J. Puček	\$ 8.-
J. Procházka	\$ 8.-
P. Václavík	\$ 20.-
R. Rossier	\$ 20.-
H. Penn	\$ 20.-
J.Z. Vymys	\$ 70.-
V. Machytka	\$ 50.-
H. Smok	\$ 18.-
P. Franc	\$ 50.-
P. Marecek	\$ 18.-
F. Celnar	\$ 8.-

Všem srdečně děkujeme za finanční i morální podporu. Doufám, že vám AL přináší alespoň trochu radosti a osvětlení.

Redakce AL

Koutek v Tarnobři

ZPRÁVY

(výběr zpravodajství ČTK a českého tisku)

Zasedání výkonné rady vládní ODS se zabývalo restitucí šlechtického majetku. Restituce majetku bývalé šlechty je složitější, ekonomicky náročnější a společnost méně vítaná než na příklad restituce majetku církevního. Podle Tomáše Ježka nebude k vydání majetku bývalé šlechty politická vůle a bude vydán pouze majetek zabavený po roce 1948.

Kuhňův dětský sbor odletěl na dvoutýdenní turné po USA, kde uvede 15 koncertů. Sbor hostoval již šestkrát v Japonsku, ale do Ameriky cestuje poprvé. Při vystoupeních na kongresu sborových dirigentů i na amerických univerzitách bude znít renesanční hudba, díla Mozartova a Brittenova a česká tvorba.

Státní rozpočet ČR za rok 1993 skončil přebytkem ve výši 1,1 miliardy korun. Celkové příjmy dosáhly výše 358 miliard a výdaje činily 356,9 miliardy korun.

Celkem 18% je současný rozdíl mezi hodnotou české a slovenské koruny. Slovenská koruna nejprve devalvovala o 10 % vůči evropským měnám, pak Slovensko uskutečnilo další devalvaci vůči clearingové jednotce ECU o 5 % a ČR uskutečnilo mírnou revalvaci o 3 %.

Václav Klaus daroval svazu diabetiků 10.000 korun s poděkováním za práci pro zdravotně postižené občany.

Přesný termín konání letošních komunálních voleb v České republice není zatím stanoven. Uvažuje se o tom, že by se konaly zhruba v období jako před čtyřmi lety. Poslední komunální volby se konaly 24. listopadu 1990.

Reklamní kampaň pro druhou vlnu kuponové privatizace je největší v dějinách ČR. Privatizační fondy vložily do své propagace zhruba 1 miliardu korun.

ČR se připojila na výzvu OSN k Mezinárodnímu roku rodiny 1994. Podle ministra práce a sociálních věcí má být letošní rok rokem intenzivní práce pro rodiny - "Chceme se vyvarovat bombastických akcí".

Ruské dodávky ropy do ČR a na Slovensko, které byly 17. ledna z administrativních důvodů přerušeny, byly 21. ledna znovu obnoveny. Výše dodávek se bude pohybovat v denním průměru 29 - 30 tisíc tun denně.

Automobilka Škoda zahajuje výrobu nového modelu Škoda Solitaire, který se má prodávat za doporučenou cenu 299 556 korun.

Loni přijelo do ČR 71,7 miliónů zahraničních návštěvníků, což je o 3,3 % více než v roce 1992. Údaje ovšem nezahrnují úsek státní hranice se Slovenskem.

Více než třetina českých domácností (36,1 %) hodnotí svou současnou hospodářskou situaci a životní úroveň jako horší než před půlrokem, 12,1 % ji považuje za lepší a polovina domácností se domnívá, že její životní úroveň se nezměnila.

Britská kampaň za dobré pivo ostře napadla zájem české vlády prodat 34 % akcií Budvaru americké společnosti Anheuser Bush. V dopise upozorňuje ředitel CAMRA, že pokud Budvar potřebuje kapitálové zdroje, nemusí prodávat akcie, ale může se obrátit na banky a že Budvar by měl přinášet zisk sám sobě a české ekonomice, nikoliv americkému gigantovi.

Rakouští občané budou požadovat v případě nehody jaderné elektrárny Temelín 3,4 biliónů rakouských šilinků.

Americký prezident Bill Clinton přiletěl po vrcholné schůzce NATO v Bruselu do Prahy na jednání s nejvyššími představiteli visegrádské skupiny o vztahu jejich zemí k Severoatlantické alianci. Prezident Václav Havel k projektu "Partnerství pro mír" řekl, že Česká republika chápe projekt tak, že otevírá dveře všem a bude záležet na každém, jak rychle do těchto dveří vstoupí. Projekt "Partnerství pro mír" označil za vyvážený a dobrý a konstatoval, že česká delegace zdůraznila dobrou vůli spolupracovat se sousedy, s nimiž ji spojují příbuzná stanoviska.

Prezident Václav Havel navštíví v únoru Thajsko a Indii. Při návštěvě budou podepsány dohody o obchodní výměně, zamezení dvojího zdanění a o podpoře a ochraně investic.

Česká vláda vyslovila souhlas s poslaneckým návrhem o úpravě některých majetkových vztahů federace židovských obcí v ČR a zmírnění následků některých majetkových křivd spáchaných na židovských fyzických osobách.

Jan Palach se zapsal do českého národního povědomí jako trvalá výzva. Při pietním aktu na pražských Olšanských hřbitovech to řekl prezident Václav Havel, který přišel položit na Palachův hrob kytici žlutých květů.

V USA zemřel generálplukovník letectva Jan Ambrus - jeden z nejslavnějších československých letců. Zemřel ve věku 95 let 12. ledna v Chicagu.

Počet zjištěných trestních činů vzrostl loni v ČR oproti roku 1992 o 15,4 %. V roce 1993 se policie zabývala 398.442 kriminálními delikty. Z tohoto počtu bylo objasněno 126.442 trestných činů (31,7 %).

Prezident republiky jmenoval 18 rektorů českých vysokých škol pro funkční období 1. února 1994 až 31. ledna 1997. Peníze investované do vzdělání nejsou neproduktivnější zátěží státního rozpočtu, ale představují jednu z nejvýnosnějších investic, řekl ve svém projevu Václav Havel.

(pro krajský tisk
zpracoval Generální konzulát ČR v Sydney)

Malé historky z velké cesty

Cesta na sever a západ.

Sonya Jasek

Není nad vlastní, osobní zkušenost. Jak se mohu hádat, že je svět kulatý, když jsem to nevyzkoušela? A tak jsem se vydala na cestu kolem světa. Předpokladem úspěchu pro skromného emigranta je mít známé. Díky Stalinovi a jeho režimu jsme my, Češi, Moravané a Slováci rozprášení po všech světadílech. Příležitost navštívit služebně Ženevu a některá místa v Americe, byla dalším důvodem k mé hrdinské cestě, která se uskutečnila v pětadesátém roce mého života.

Abych pravdu řekla, celý život mám strach. Snad jsem se narodila jen proto, abych ho přemáhala. Bála jsem se vrátit domů po 25 letech v "cizině". Měla jsem strach postavit se tváří v tvář minulosti, úzkostem, které nás vyhnaly. Jak budu reagovat? Ze strachu jsem si naplánovala cestu kolem světa, abych měla čas zažít své city a porovnat myšlenky a emoce východu i západu. Když jsem v roce 1968 odcházela, přísahala jsem si v duchu, že se sem nevrátím dříve dokud nebudou ustanoveny Spojené státy Evropské a lidé budou mít k sobě vzájemnou úctu. Jsem takový hloupý idealista a namlouvala jsem si po léta, že jsme národ vyjimečně inteligentní, tolerantní a umělecky nadaný. Ten hřích, který byl na nás páchán tím, že nám bylo odepfeno tyto vlastnosti svobodně uplatnit, jistě narušil jen povrch věcí. Chtěla jsem proto hledat pod povrchem a najít pravdu. Proto ten strach!

Odlétala jsem z Austrálie o půl noci a ráno mě zastihlo v Bangkoku.

Thajsko, Indii, Kašmír, Nepál jsem procestovala dříve, stejně jako jsem prošlapala Himalaje se šerpy a s ruksakem až k Tibetu. Vždy cestuji sama, mám tak více příležitosti k pozorování a sžítí se s místní kulturou a také ke svému věčnému skicování - ta marná snaha zachytit nálady a dojmy pro příští vzpomínání. Tentokrát jsem si povolila přeletět Asii na palubě Boingu 747 - let KLM 844. Měla jsem štěstí - seděla jsem u okna a po celý dlouhý let byl den, čistá obloha. Mohla jsem pozorovat co je pod námi. S mapou na klíně a informacemi na monitoru, jsem se vzrušením registrovala zeměpisné detaily. Kalkuta, ústí Gangu, Bangladeš a po pravé ruce pak Himalaje, čisté, bílé. Po levé ruce byl vidět Pakistan, Afganistan byl přímo pod námi - Dusanbell, Taškent. V kokpitu, kam jsem chodila na výzvědy, když na monitoru pouštěli film, mne navnadili, že

uvidíme Moskvu. Neviděli jsme ji protože jsme museli vystoupit až do výšky 12,000 metrů nad oblaka, která se táhla od západu. Polsko jsme rovněž neviděli a když jsme se zpožděním přistávali v Amsterdamu, lilo jako z konve a byla zima. Na odpočinek jsem tam měla 24 hodin, abych do Prahy přiletěla svěží.

Amsterodamské letiště je rozlehlé a dobře organizované. Stalo se mou hlavní základnou při cestování po Evropě. KLM mě dalo letenku kolem světa společně s americkou společností North-West. To znamenalo, že jsem litala: Vídeň - Amsterdam - Ženeva, nebo Zurich - Amsterdam - Londýn a nebo dokonce Londýn - Amsterdam - Stockholm atd. V Amsterdamu jsem vždy změnila linku a letadlo. Co člověk neudělá pro nižší cenu letenky? Stálo mne to kolem té naší malé planety Země jen o 500 dolarů více než let do Prahy nebo do Vídne a zpět. Také jsem se podle toho vypravila. Jen jeden kuflík a příruční kabelu - baťoh na záda, který byl zároveň zavazadlem do kabiny letadla. Kolem pasu příruční kapsu - kabelku na doklady. Tak jsem měla volné ruce na letišťích pro manipulaci s doklady a penězi. Na kufru smyčku kolem ruky, abych ho měla stále pod dozorem. Vidíte, strach a opatrnost (matka moudrost!) mne neopustila. Kdyby však někdo starou bábu praštil, tak mne stejně okrade. Svagr mi ve Vídni se smíchem řekl, že na bohačku nevypadám. Dnes je však kolem nás tolik zoufalců, že i peněženka s trochou peněz stojí za ukradení.

Pražské letiště je malé, domácí. A už mne tam čekalo překvapení - rodina sestřenic z Olomouce a přátelé z Prahy mne srdečně přivítali a já jsem se okamžitě cítila jako doma.

Jak to jenom říci - Praha je strašně krásná. Neznámý člověk ve Švýcarsku, který se právě vracel z Prahy se nechal slyšet: "V Evropě? Benátky a pak hned Praha jsou ta dvě nejkrásnější města." a měl ruku na srdci.

Bydlela jsem v soukromí na Vinohradech, naproti Riegerovým sadům. Bylo jaro, chladno, dozrivaly velikonoce a přšelo. Hned první den jsem s přítelkyní courala po Malé Straně, Starém Městě, Václaváku, vyzkoušela jsem si Metro. Tolik je toho opraveno a v pěkných barvách. Večeřela jsem čerstvý chleba se sýrem a pravou bramboračku. Druhý den Hradčany, oběd v rozkošné malostranské hospodě. Zase štěstí, je duben a cizinců je málo. Brebentíme po česku, tak můžu pozorovat, jak se domácí chovají k sobě navzájem. Věřte, není to tak špatné. Jen jednou jsem v Praze zakusila za úsměv nepřátelskou reakci. Byla to však moje vina, byla jsem šťastná - až možná rozpustilá. Nahlas si člověk nemá broukat plsníčky, zvláště ne v Metru, soused může mít špatný den a kdepak poposednout si - div mne očima

nepropíchl. V Olomouci to bylo horší. V restauraci, kde jsem si chtěla zajistit oběd na neděli mi číšník řekl hrubě: "Ženská, to nejde", a teprve když jsem anglicky vyhrkla, že nemá žádné manýry, tak se omluvil.

Kolem 20. dubna se otepilo. Toulám se po Praze. Teď, když nepříší, cítím v ovzduší prach a výpary špatného benzínu. Za určitých povětrnostních podmínek a při topení hnědým uhlím pražské ovzduší páli v očích a v krku. Ve dvoře Strahovského kláštera hledám hrob své tety, řeholnice u Karmelitánek. Chtěla být tanečnicí, baletkou, oslavit Stvořitele pohybem. Rodiče ji dali do kláštera a tam ve 23ti letech zemřela. Hroby však už tady dávno nejsou, zato Karmelitánky se vrátily. Jsou teď přímo na Hradě, u Benediktinek na Hradním nádvoří - kaple je přístupná veřejnosti, za mřížemi leží mumifikovaná zakladatelka řádu. Neobvyklé ticho a chlad - jen sem tam někdo vejde, hledáje na krátký okamžik klid. Jistě to tak bývalo i za dob králů - základy Sv. Víta se datují do roku 900 a to už zde bylo vládní sídlo od polovice 5. století, kdy se zde Češi usídlili (Kosmas). Jazykozpytec Dobrovský odvozuje slovo Čech od čiti, čati, počítati. Čech je tedy ten, kdo měl iniciativu a počal stěhování Slovanů a zároveň začal čal - počal sjednocovat rody, zádruchy a kmeny v národ. (Kosma - Světové dějiny, Starověk str 65-79)

Splnilo se mně velké přání - být v Semínácké zahradě, když kvetou třešně. Potím je i Hradčany ze všech stran. Třešňové stromy jsou staré a pokroucené, ale když kvetou vypadají jako nevěsty věčnosti.

Zkrátka byla jsem Prahou unesena. nebyla ještě přeplněna turisty, jako bývá v sezóně. U Vltavy jsem vzpomínala, jak jsem se zde proháněla na kajaku. Jezy jí ještě stále dělají střibropennou. Stojím na Jiráskově mostě a hledím na Hradčany a pak zase zpátky na nábreží, na dům, který vypadá, že z horního poschodí spadne každou minutu balkon. Měl by se na to podívat městský úřad, uvažují starostlivě. Později jsem se dozvěděla, že zde bydlí Václav Havel, snad to dokonce i vlastně. Jako vždycky - starám se zbytečně.

A starám se zbytečně i o to, jak to s tou krásnou zemí v srdci Evropy dopadne. Jak člověk jednou odešel, ztratil nárok jim tam do čehokoliv mluvit. Každý z nás má právo rozhodovat sám, dělat sám chyby a učit se z nich. Lidé se tam vyvíjeli jinak, za jiných podmínek, nežli my. My polykali hořké pilulky jednotlivě, šokování zkušenostmi v jiných podmínkách a bez ničeho. Tradice, rodinné zázemí, zvyky, řeč, vše jiné. Jako buňky v nové společnosti neseme odpovědnost za to, jak žijeme a tím ovlivňujeme své nové okolí. Znovu jsme se přesvědčili, že čestnost, pravda a čisté svědomí je základ duševní spokojenosti jednotliv-

ce. naši soukmenovci doma nesou odpovědnost za celý národ - jak jim to myslí a podle jakých hodnot žijí svůj život. Jako všude v totalitárním systému ztratili reálný vztah k světu a tvořivou sílu jednotlivce modelovat svůj život a okolí. Teď čelí - jako celek - nové výzvě, nehrbit se, vzít svůj potenciál do svých rukou. Já osobně doufám, že se jim to podaří. Mají už zkušenost, na které mohou budovat. Masarykova republika byla na počátku tohoto století modelovým vzorem demokratického státu. A mají dědictví starých Slovanů, kteří kdysi vytvořili Čechy a Moravu. Dědictví, které nás všechny pojí.

"Zřízení Slovanů zakládalo se na rodině, jež během času vzrostla v rod pod praotcem v "zádruhu". Při tomto zřízení neměl žádný jedinec soukromé vlastnictví, vše bylo společným majetkem nazývaným dědinou, spravovaným starostou. Dědiny vyrostly v kmeny, kterým vládl vládka. To mělo blahodárný vliv na mravní stav starých Slovanů. Vědomí pospolitosti povznášelo každého jednotlivce a povzbuzovalo jeho pracovitost a píli. Bohatý mohl být pouze rod, nikoliv jedinec, ale ten také nemohl být chudý, leč, vytrhl-li se ze svazku přečinem, pro který byl vyobcován. Proto pojem chudoby kryl se starým Slovanům s pojmem zločinu - letopisec Kosmas (1125) svědčí, že naši předci neznali zločinu horšího než krádež a loupež. Ženy měly daleko větší vážnost než u kmenů Germánských. Za dob už historických byly kmeny zceleny v národy dvojím způsobem:

1) násilím cizinců, podmanění živlem cizím, který však přijal jejich řeč (Rusové, Bulhaři)
2) proces scelení vychází ze středu národa a vládky jeho hlavního kmene si podrobují kmeny sousedci, podobně mluvící (Čechy, Morava)"

(Světové dějiny Jar. Kosiny)

Jsme stále ještě naprogramováni tímto starým postojem?

Poslouchala jsem pozorně mnoha historkám. Některé stojí za románové zpracování. Zajímavý postřeh jsem slyšela z úst kněze, který byl po léta zavřen ve vězení. "Proč myslíte, že jsou ve vězeňských oknech mříže? To proto, aby ti z venku nemohli dovnitř. Zde bylo to pravé místo pro sebe-poznání, pro rozeznání hodnot věčných od povrchních a nedůležitých, pro duchovní porozumění a růst". Hle, na západě se platí velké peníze za různé kursy ke stejnému účelu. Úkolem světeč dnes není jen hledět vzhůru k naplnění v nirvāně. Dnešní světeč může být ekonom, vědec, matka balancující rodinný rozpočet a přesto dávající dětem smysl života - ten, kdo myslí na potřeby celku více než na své vlastní.

Nedivím se nikomu, kdo se tam vrací. Mnohý to může cítit jako svou povinnost, sloužit tomu celku, který miluje. Ale my

všichni sloužíme velkému celku, ať chceme nebo ne. Ať jsme kdekoliv, jsme lidé, obyvatelé této planety Gaia Terra, a promyšlením věci k jádru a podstatě, stáváme se částí procesu uvědomování si svého mozkového potenciálu i touhy tvořit svět jaký si ve svých představách přejeme aby byl.

6. března 1994 v 11 hod. dop.
v Cementary Hall
roh Oxford a Wallis Streets
WOOLLAHRA
se koná po čtyřicáté páté

CHEVRA CADISHA

Vzpomínková trýzna za všechny
urnuté oběti nacistické perzekuce.
Bylo to právě na výročí narození
T.G. Masaryka 7. března, kdy v
českém transportu zahynulo více
než 40 000 našich lidí.

Přijďte se poklonit památce
našich tragicky zemřelých
příbuzných,
přátel a spoluobčanů

BLAHOPŘÁNÍ

26. ledna 1994 se dožil
v dobrém zdraví a v dobré náladě

97 let

plukovník J. Novák MBE

Přejeme mu ze srdce hodně zdraví,
pohody do dalších let. A především ať
mu neubývá jeho životní elán, kterým
zahanbuje tolik mladších.
K blahopřání přikládáme malý dárek -
básničku.

Redakce AL

K 97. narozeninám
plukovníka J. Nováka MBE
Hana Honsová

Pod Jižním Křížem v lodi žití
jste plachty svinul-tiše zakotvil.
Šat vojenský, činy hrdinskými tkaný
jste do vzpomínek truhly uložil.

Bohatá byla Vašich hodin cesta-
Devadesát sedm let vinula se vpřed.
Syn rodu nejstarší, své jméno čestně
vojenským krokem jste nesl pevně v
svět.

Za pravdu, spravedlnost, českou půdu,
svých předků odkaz do bojů jste šel.
Slib vojáka, národa ideály
jste nikdy neztratil a nikdy nezapřel.

Co legionář svět jste poznal celý,
Sibiře stepy i vlny oceánů.
Své okamžiky, znalosti i síly
věnovat armádě ve Vašem bylo plánu.

Dnes mnohé můžete nám vypravovat
o válkách, bitvách zkazky, pověsti,
kde rány byly, slzy, utrpení,
však také úsměvy a slavná vítězství.

Je málo těch, jimž historie píše
devadesát sedm stránek života....
Kéž ještě dále Váš strom mezi námi
v australské zemi roste, rozkvétá.

Kéž sešle Vám Bůh svoje požehnání
a v číši hodin zdraví naleje,
by v roce příštím opět sešli jsme se -
To naše přání je i naše naděje.

ZÁHADY ČASU

Jaroslav Kovářiček

Jelikož únor je nejkratším měsícem roku bude i moje úvaha krátká, neboť hodlám šetřit časem, kterého ctěný čtenář nemá v tomto měsíci nazbyt. Zůstává mi záhadou proč ale má ten únor jen 28 (či 29) dní? Nuže věnujme malou chvíli zamýšlení se nad časem.

Tak jako jsou různé formy času jsou i různé metody určování času. V moderní době pány našeho času se jeví být hodinky a kalendář - většinou přicházíme kamsi pozdě, protože doháníme "termíny", že ano? Kalendář si vymysleli lidé v dávné době, dnes by na to neměli čas. V přírodě zjevuje se čas různými rytmickými projevy. Den se střídá s nocí, měsíc dosahuje pravidelně úplňku, roční období následují v ustáleném pořadí a rok kráčí spořádaně za rokem. Podle tohoto přírodního kalendáře žijí (a jak se jeví celkém zdárně) rostliny, zvířata i lidé necivilizovaní.

Nejstarší kalendář, pokud se ví, byl vynalezen ve starém Egyptě někdy před více jak šesti tisíci lety, nejstarší zaznamenané datum jest 4 241 před našim letopočtem, přepočítáno na naše poměry ovšem. Název kalendáře pochází z latinského slova *calendae*, což byl název prvních dnů v měsíci. Kalendářů je celá řada a vždy s nimi byly potíže, čas se totiž nerad nechává spoutat kazajkou nějakého poručnictví. Snadný je den, ten se dá přesně vyměřit mezi dvěma poledny, kdy je slunce na obloze nejvýše. Den se potom snadno rozdělí na dva tučty hodin z nichž každá má kopu minut. Problémy nastávají s měsíci a rokem. Země oběhne kolem Slunce za 365 dní, 5 hodin, 48 minut a 46 vteřin (sluneční rok), za jeden rok proběhne 12 měsíčních fází (měsíční rok), které však vydají toliko na 354 dní, 8 hodin, 48 minut a 34 vteřin (nějaké ty drobné milisekundy se nechme od cesty). Starý římský kalendář uspořádal roční čas do dvanácti měsíců, které měly střídavě 29 a 30 dní, dohromady tedy jen 354, takže každým třetím rokem si jeden měsíc přidali, aby byl rok opět v souladu s ročními dohami. Důležitou reformu zavedl Julius Caesar, který ustanovil délku roku na 365 a čtvrt dne, a začátek roku na 1. leden. Tak se stalo v roce, který my známe jako rok 45 před Kristem, jinak byl též známý jako "Rok zmatku", neboť měl vyjimečně 445 dnů, aby sladil kalendář s během světa. Když císař tragicky zemřel v roce 44 př.n.l. byl sedmý měsíc pojmenován po něm (Julius), císař August, který dal své jméno následujícímu měsíci, dal srpnu stejný počet dní jako má červenec, tedy 31. den a ten uzmul únoru. Ani tento kalendář nebyl přesný a zvolna se posunoval, takže další reformu provedl papež Řehoř XIII, který jej v roce 1582 posunul o deset dní a tímto kalendářem gregoriánským žije dnes převážná většina světa.

Dnes je pro nás i samozřejmý počátek letopočtu, který zavedli křesťané v roce 525, kdy začali počítat čas od roku, kdy se údajně narodil Ježíš Kristus. Židovský kalendář užívá označení Anno Mundi (v roce světa) a počítá čas od domělého vzniku světa, letošní rok čítá 5754. Starý řecký kalendář si vzal za počátek první konání olympijských her. Mohamedánům se stal počátkem roku odchod Mohameda z města Mekky LP 622

jiné kalendáře vymysleli Indové, Mayové, Číňani a jiní.

Kalendář nám čas určuje a hodiny jej měří. I ty jsou vynálezem prastarým, sluneční hodiny znali už Babyloňané. V Číně sestrojili hodiny vodní. První mechanické hodiny objevily se však až ve 14. století v Evropě, byly na péro a značně nepřesné. Velké zdokonalení přinesl v roce 1582 Galileo uplatněním kyvadla. Ve čtyřicátých letech minulého století byly vynalezeny hodiny elektrické. Velký skok směrem k přesnosti nastal v roce 1929 užitím křemikového krystalu, který osciluje 100 tisíci kmitů za vteřinu. Moderní atomové hodiny dosahují přesnosti nezměřitelné. A proč, že je ve dni těch hodin 24? Systém prý byl zaveden již starými Babyloňany, kteří rozdělili den na dvě části - den a noc. Pro další dělení vybrali dvanáctku, neb toto magické numero je dělitelné čísly 1, 2, 3, 4 a 6.

Kolik jen času lidé věnovali tomu, aby se naučili měřit a mapovat čas, a potom přijde vědátor jménem Einstein, který poče tvrdit, že je čas relativní. Jenže na to jsme přišli i bez Einsteina. Všichni víme dobře ze zkušenosti, že taková půlhodinka v čekárně u zubaře jest mnohem delší než půlhodina třeba na veselce. S přibývajícím věkem utíká nám čas mnohem rychleji než za mlada, přestože se občas na chvíli zastaví. Den má sice stále 24 hodin, ale času je čím dál tím méně a někdy není čas na nic. Přitom času je plná věčnost, uprostřed které se nacházíme, svět má polovinu věčnosti za sebou a druhou polovinu před sebou. Pokud kdo v čas věří a také v jaký čas! Západní člověk věří v šipku času, tedy ve vývoj a pokrok. Pro východní myšlení je příznačná koncepce času cyklického, svět se v rozličných rytmech opakuje a není toho co by kdy už nebylo. Lze také připustit názor, že čas jest toliko sebeklamem lidského rozumu, který čím více poznává svět, tím méně jej chápe. Někteří mystikové tvrdí, že existuje pouze současnost, minulost a budoucnost jsou toliko její součásti. A vskutku, když někdy pozorujeme tajemnou noční oblohu a dumáme o podstatě vesmíru - co by našeho světa, napadne nás pomyslení, že to co my v mnoha případech považujeme za hvězdný svět jest toliko světlo vyslané před nepředstavitelně dávným časem dnes už vyhasnulými hvězdami? Že tato hluboká minulost jest naší současností, zatímco naše myšlení se snaží každým okamžikem zcela beznadějně přestoupit ze současnosti do budoucnosti. Záhady času jsou mnohé, tajemné a krásné. Premýšlet o nich v únoru vám však nedoporučuji, v tomto měsíci není na to dosti času.

Malé povídaní o velké historii

VELKÁ MORAVA

Co to vlastně bylo za státní útvar, který by zasluhoval název Velká ? Není to další bublina v historii Českých zemí ? Podle zpráv, které se nám zachovaly se dá usuzovat zase na výtvar českých historiků, neboť v poslední době se více používá "Stará Morava". Aby si čtenář osvětlil, jak to skutečně bylo, stačí si přečíst to málo, co zaznamenal kronikář v klášteře Fuldy. Zpráva je strohá a říká nám, že v roce 846 vrhl Ludvík Němec na Moravu, protože se chtěla odtrhnout. Odtrhnout, od čeho ? Sama od sebe ? Samostatný státní útvar se nemá od čeho odtrhávat, ale pokud patří do Východo-Francké říše, tak ano ! Za panování Svatopluka měli Frankové na Moravě dokonce 2 opevněná místa se svým vojskem, aby bylo možno včas zakročit.

Svatopluk krátce poté, co nastoupil na trůn jejich vojska rozpráší a tak pouze o 15 letech jeho panování se dá mluvit o Moravě jako o samostatném státním celku.

Čechy tehdy patřily pod jeho vládu také a jak si to pochvalovaly je vidět z toho, že jakmile Svatopluk umřel, byl Bořivoj odstraněn a jeho synové rychle běželi ke králi Arnolfovi (do Bavorska) žádat o ochranu.

Protože Jižní Morava byla tržní křižovatkou po dlouhou dobu, je snadné si domyslet, kolik cizích kupců a řemeslníků se zde usadilo. Proto hovořit o tom, jak vysoká byla úroveň řemesla v této oblasti je bezpředmětné. Šperky, zbraně a další předměty, které jsou vystavovány v Českých zemích v mnoha muzeích, aby reprezentovaly Velkou Moravu, jsou vlastně práce byzantských a vlášských řemeslníků.

L.S.

Zverme vás na nezapomenutelnou dovolenou

Magnetic ISLAND

Ostrov věčného léta, romantických zálivů, zlatých pláží a kokosových palm. Je 8 kilometrů od Townsville v severním Queenslandu. má rozlohu 52 km² a je z větší části národním parkem. Ostrov má všechny služby města, obchody, 15 výborných restaurací, 4 turistické resorty, golf, tenis, plachetnice, procházky panenskou přírodou národního parku.

Zábava pro dospělé i pro děti a celoroční koupání!

Moderní, kompletně vybavené dvoupokojové a jednopokojové byty na pláži Nelly Bay s panoramatickým výhledem na moře. Na požádání zašleme fotografie a reklamní letáky s dalšími informacemi.

Navštivte nás na Rose Bay a my vám promítneme video.

Týdenní pronájem od \$ 260.-

Informace:

Beachside Palms Holiday Units

Frank Baychek

7 Wilberforce Ave, Rose Bay, NSW 2029

telefon: (02) 371 9164

Hrátka s Evou Sitteovou

Ze se tato půvabná, modrooká blondýnka dovede úspěšně a přesvědčivě převtělovat, na příklad do uražené tabáčnice kypící žárlivostí nebo do duševního obzoru ženy vnímající svět po svém, to je zásluhou jejího nevšedního talentu a také její české herecké minulosti a brněnského výškolení.

Je to spíše minulost moravská než česká. Eva Sitteová se narodila v Krnově, až do svých patnácti let bydlela s rodiči v Rájci nad Svitavou a po dokončení střední školy v Kroměříži vystudovala brněnskou JAMU, Mekku moravských adeptů umění. Tak jako mnoho jiných Moravanů se dala nakonec i Eva pohltit českou metropolí a stala se členkou Městských divadel pražských s debutem v divadle ABC, původně divadle V & W. Věnovala se doma i filmu a za hlavní role ve dvou českých filmech "Stín letícího ptáčka" a "Zrcadlení" získala v roce 1977 význačné ocenění. Kromě toho vystoupila také v roce 1978 v Polsku a jako host na filmovém festivalu ve španělském San Sebastianu.

S manželem odešla v roce 1979 do Německa a později do Austrálie, kde má za sebou několik filmů, včetně televizního seriálu "The Petrov Affair" v roce 1986, v němž sehrála hlavní roli unášené paní Petrovové. Krajanské veřejnosti se představila v roce 1991 v koláži o Jaroslavu Seifertovi a ve vlastní režii presentovaném vystoupení o Kafkovi (Dopisy Mileně).

Je dosud nezodpovězenou otázkou, zda cizí - tedy spíše "jinojazyčná" herečka může úspěšně obstát na prknech nedomácí půdy. Uplatnit se ve filmu, a často lépe než doma, je nejen možné, ale ve světě filmu už dávno obvyklé. Amerika se hemží evropskými divy uchvacujícími srdce filmových diváků, a i televize je k hercům cizího původu a hlavně cizí výslovnosti alespoň shovívavá, ne-li přímo přátelská. Pro umělce na prknech je to daleko problematičtější. Nedá se vymazávat, nedá se opakovat, nedá se zabránit přímé řečové konfrontaci a to bývá pro "cizí" umělce ošemetné. Diváci prominou komický akcent komikovi, nikdy však umělci představujícímu skuteč-

ného hrdinu. I když angličtina Evy Sitteové je vynikající, nebude nikdy znít úplně "domácky". Domácí prkna tedy mohou být jenom prkna česká. Počátkem března se má v sokolském Národním domě konat repríza dvou vtipných aktovek z pera málo známého autora z italského prostředí.

"Proč vlastně právě tyto dvě aktovky, a ne jiné?" zní naše první otázka. "Co tím chce Eva Sitteová vyjádřit?"

"Autor humorně rozebírá lidské slabůstky a slabosti, a výprava není nákladná. A kromě toho, monodramat pro ženy není nazbyt. Kde už hraje žena jedinou roli? Sehnat partnera k dialogové hře není snadné, a je to i nákladné."

"Ztotožňuješ se s tou tabáčnicí?" (Vdova tabáčnice ve hře nakonec shodou okolností vyraje na svoji sokyni-lekárnici.)

"Já jsem herečka. Neztotožňuji se s těmi, které představuji. Snažím se je právě jen představovat, ale "vžít" se do nich ovšem musím. Toto téma je satirou na maloměstství. Je to výsměch vztahů muže - zrádce. Hrdinka jeho zradu zesměšňuje, ale zároveň ji trpí. Velice lidské to je. Sketch. Je třeba jen to nasadit a jet."

"A co ta druhá "hrdinka"?"

"Ta chce mít svět čistý. Ona sama chce být čistá. Obě ženy se mi líbí - jako subjekty hry - ale každá je jiná. Každá z nich je žena v úplně jiné situaci."

"Proč předvádíš nejprve Tabáčnici?"

"Tabáčnice srší energii. To lépe upoutává pozornost. Lidé se tak dají upoutat lépe než hloubavým přemýšlením nahlas. Ale obě postavy jsou náročné. Obě role potřebují vysokou koncentraci. Člověk začne a pak jede. Neměla jsem dříve zkušenost se satirou, s monodramatickou satirou. Je to vlastně můj experiment, tak, jako jim byl ten svydevský Kafka. Monodrama ale můj cíl není."

"A režisér?"

"Myslíš režiséra? Eva Sitteová. Režuruji si sama. Ale je to jen z nouze ctnost. Člověk se zpočátku cítí velmi osamocen, pak to ale jde. Jaksi s tím začne srústat a s těmi rolerni si hraje. A hraje. Ví jak začne. Neví jak skončí."

"Obě hry vznikly těsně po válce. Ta Tabáčnice je spíš všeobecnější. Ta druhá má co dělat s válkou."

"Ale obešla by se i bez války. Jinak máš pravdu - a ta druhá není typicky ženská role, dalo by se to aplikovat na chlapy. Mně se to jako ženě hodí jako role ženská."

"Tož tedy "zlom zase vaz!"

"Jaképak "tož" ty Pražáku!"

"Chtěl jsem jen... tož chtěl jsem..... Jsi ty moravská patriotka? Češka? Australanka?"

"Česka v Austrálii, to teď už vim. ne Australanka. A žádné "tož" pro tebe, ty Pražáku, už jsem ti fukla... Ale já? Tož su děvucha z Moravy, z moravských hor. Moravská Evropanka. Mám ráda moravské lidové písně, moravské vino, moravské lidi, moravské chlapce. Ale moravská patriotka, to snad ani ne. A vůbec nechci být kategorisována."

"Vystupovala jsi také v muzikálech. Zpět k muzikálům?"

"Ne, anebo rozhodně ne výlučně. Bavi mě ale všechno co je spojeno s šaškováním, tajrlíkováním, přčou."

"Kdyby se tu třeba objevila ta zlatá ryba, co by si Eva herečka od ní přála? Rybky se, pravda, nezjevují, ale kdyby ...?"

"Kdyby, tak tři věci. Krásnou roli ve filmu. Lásku - všeobecně mezi lidmi. A za třetí už nic, jen pytel zlata..." vyrazila Eva skromně.

"Tož věl vidíš..." nabíral jsem znovu.

V tom okamžiku se Eva rozmáchla a rozmluvu energicky zakončila. Česky inscenovaných a mluvených her jsme dosud mnoho v Sydney neshlédli. Přijďte-li se tedy na Evu podívat, osvěžte si nejen jazyk, jazyk český, ale i ten nejmlsnější jazyček si přijde na své. Neměl bych to prozrazovat, ale jedna česká a jen zčásti pomoravštělá duše chystá na přestávku mezi představením skutečné orgie z makových opiátů.

S drobnou a modrookou rozmlouval
Bořek Šindler

KULTURA

SOKOL SYDNEY

Grattan Crescent, Frenchs Forest,
tel. 452 5617

Sokolské kino "PONREPO" vstupuje, po úspěšném zahájení své činnosti, do druhé sezóny s bohatým programem, který uspokojí i nejnáročnější diváky.

v neděli 13. února ve 14,00
se koná ve Společenské místnosti
promítání nového českého filmu

RACEK

podle hry ruského klasika
A. P. Čechova

Jedná se o první filmové zpracování
této slavné hry vůbec. Film nebyl ještě
uveden v kinech, jde tedy
o neformální předpremiéru
z videozáznamu.

Hlavní role vytvořili:

- Dáša Bláhová a Jaromír Hanzlik

Režie Vladimír Drha

Hudba Jiří Baudyš

Po představení bude beseda
s Dášou Bláhovou, ředitelkou
Česko-australské kulturní aliance
Vstupné dobrovolné.

v sobotu 26. února 1994

"Matějská pouť"

tanec od 20,00 do 24,00
Hraje hudba Vojty Ciny
Večere se podává od 18,30
Rezervace vstupenek :
529 8457 - 99 2260

Máte rádi humor?

nenechte si ujít příležitost zhlédnout
opakování úspěšného divadelního
představení Evy Sitteové
"Dvakrát do černého"

Italský autor Aldo Nikolaj úsměvně
vypráví o lidských vztazích a nahlíží
do srdcí žen.

Představení se konají
v Sokolském Národním domě

5. března 1994

v 16,00 a ve 20,00

Vstupné : \$ 10.-

Rezervace vstupenek : 529 8457

COUNTRY CLUB

320 Devoshire Road, Kemps Creek,
tel. 6060 904

Vás i vaše přátele srdečně zve
v sobotu 12. února ve 20,00
na

"Matějskou veselici"

Hraje : nová kapela
Česko-moravské-slovenské hvězdy

řídí J. Neradilek

zpívá J. Kozupik

Pořad připravila p. Shustrová

Vstupné : \$ 6.-

Členové a penzisté - \$ 5.-

Rezervace vstupenek:

J. Rutar - 610 3267

J. Hanousek - 607 8883

v neděli 6. března ve 14,00
začne

Oslava narozenin prvního
prezidenta ČSR

T. G. MASARYKA

Pořad připravila Vlasta Vlažná

Klub plánuje do budoucnosti pořádání
tanečních zábav každou druhou sobotu
v měsíci. Také upozorňuje na to, že
restaurace je otevřena každou sobotu a
neděli již od 12,00, kdy se podávají obě-
dy. Plzeňské pivo, chutné zákusky,
vynikající jídlo, příjemná obsluha.

Vedení klubu

ZVEME VÁS

na
PRODEJNÍ VÝSTAVU
UMĚLECKÉ KERAMIKY
LJUBOV SEIDLOVE

která se koná

v

"MURA CLAY GALLERY"

8 King Street, Newtown, Sydney

Výstava bude zahájena v pátek 4.

března a potrvá do 24. března

Galerie je otevřena :

pondělí - pátek 10,30 - 17,30

čtvrtek 10,30 - 19,00

sobota 10,00 - 16,00

Informace : (02) 516 13 51

(02) 52 85 928

HLEDÁME

pana Artura Borgera,
který pravděpodobně odplul
27.10 1949 z italského Janova
do Austrálie.

Pocházel z Moravské Ostravy.
V době odjezdu mu bylo 50 let.

Pokud máte jakékoliv
informace o jeho dalším osudu,
prosím, ozvěte se do
redakce AL.

HLEDÁME

paní Jarmilu Vachkovou,
manželku spisovatele
Emila Vachka,
která údajně žije v Austrálii.
Informace rovněž posílejte
do redakce AL.

POMŮŽETE NÁM OCHRÁNIT VAŠE DĚTI ?

Hledáme dobrovolníky, kteří by pomohli skupině australských a amerických vědců ve výzkumu vlivu olova na průběh těhotenství.

Všechny nastávající matky jsou vystaveny vlivu olova, které je ve znečištěném ovzduší. Vědecký výzkum ukázal, že se olovo usazuje v kostech a nemá žádnou užitečnou funkci v lidském těle. Množství olova v těle matky může snížit inteligenci dětí a způsobit poruchy v jejich chování. Během těhotenství se kosti matky částečně rozpouštějí a takto uvolněné olovo může být přeneseno do organismu dítěte. Podle zjištění je olovo v kostech australských žen jiné druhu, než žen z dalších zemí. Porovnávání tohoto rozdílu je základem výzkumu, který provádí CSIRO a proto hledáme ženy a v některých případech i jejich děti, které přicestovaly z Evropy nebo Ameriky, ve věku od 18 do 35 let a které si v Austrálii přejí mít děti. Dáváme přednost ženám, které přicestovaly přímo ze země, kde se narodily.

Tyto ženy

- 1) mohou být těhotné předpříjezdem do Austrálie,
- 2) nemusí mít žádné děti,
- 3) mohou mít jedno dítě
- 4) mohou mít dvě i více dětí

Dále hledáme osoby, které přicestovaly do Austrálie v posledních 6 - 8 týdnech.

Jak bude průzkum probíhat :

Školená sestra vás navštíví doma a odebere vám vzorek krve.

Zároveň odebereme vzorky jídla, vody a vzduchu.

Odebírání vzorků bude v pravidelných intervalech pokračovat i v průběhu těhotenství.

Průzkum končí šest měsíců po narození dítěte.

Z průzkumu poznáte, do jaké míry jste vy a vaše děti ovlivněni znečištěným prostředím. Pomůžete vytvořit zdravější životní podmínky pro budoucí vývoj vaše děti. Za pomoc při výzkumu vám bude v průběhu studie vyplácena finanční odměna.

Máte-li zájem o tento průzkum a leží-li vám na srdci zdraví vašich dětí, volejte :

Karen - (02) 887 8714,

Brian - (02) 887 8633

Dáváte-li přednost kontaktu v češtině volejte George - (02) 887 8894

Nejlepší ruská restaurace v
Sydney

RUSSIAN LODGE

113-115 Hall Street

BONDI

vás zve k návštěvě

* večeře a la carte

* velký výběr nápojů

* taneční orchestr

(čtvrtek - neděle)

Pořádání společenských akcí,
oslavy, výročí,

Telefon: (02) 365 1997

(přineste sebou tento inzerát
a dostanete 10% slevu)

Z tajů krás české řeči

Zatímco láskání se jazykem by už sama vrozená ne-li šlechtěná přisnost pani šéfredaktorky vykleštila jedním energickým tahem a bravurním škrtem, láskání se s jazykem vlně trpí.

Čím to je? Čím to je, že se to nedá přeložit do angličtiny, ani do němčiny a do jazyka francouzského jen ztěž. Co to je, proč to je, jak to je - to všechno ano. Ale prostinkou otázkou "Čím to je?" západně od Visly dovede položit jen pan Novák, český hloubal. A ten jeho bratráněk Venca Brabenec, byť poznamenán ingnoranci a neznalostí lingvistiky na Poříčí notorickou.

Čím to? Nikoli však: s čím to? Není instrumentál jako instrumentál, věru není. Částečně - a jen úplně gramaticky - je to tím, že čeština dovede sklonit kde co a tedy i to "co". Náš sedmý pád, naše slovanská chloubka nás nepřestává oblu-zovat divy dalšími. Svou originalitou, nepřesností a (proč by ne?) jazykovou genialitou. Že to jsou všechno ty sedmé pády jste jistě postřehli. Svým sedmým smyslem.

Živí jsme nejen chlebem. Třenou bábovkou a politikou si pak život zkráš-lujeme a svým exulanstvím se vemlou-váme panu Paynovi. On že na nás lopatou. Mohl by i s lopatou. On-li na nás ka-menem v sedmém pádě, my do něho takhle chlebem. S máslem, s úsměvem na rtech, s fintou, se lstí. Řeči přímou. Pádem také sedmým.

Ne nadarmo se sedmému pádu říká "instrumentál": pomoci čeho, jaké-ho instrumentu, nástroje? S čím i čím. Čím? Počasím. Naši nešťastnou země-pisnou polohou. Shodou okolností. Ně-meckou okupací. Řáděním rudého teroru. Přílišnou Havlovou povolností (!). Tvr-dou a nepochopitelnou Klausovou neústupností a přímočarostí. Nikdy ovšem vlastní blbostí. To vše, před-znamenejme, pádem sedmým. A ryze po česku jedním dechem.

Její největší romantickou touhou je štipovat ty fusekle. Jeho ideálem snů je procházeti se s ní obchodními halami samoobsluh a vláčet se pak domů veřejnou dopravou s haldami balíků a balíčků. Jejich společnou byt' jen pouhou

touhou je promilovat sebe samé noci dlouhou - a je po ptákách: další byt' jen gramatické sedmé pády jednou ranou, ba jen včasným byt' úkosným pohledem skolila bedlivost jazykozpytné sebe-záchovy inspirované místy nejvyššími. Nad sedm pádů se nevyšvihne ani ten nejvytrvalejší český amor.

I o tom našem pádu šestém by se toho dalo nahřesit habaděj. Svět pádů se přímo hemží klipky - jistě víte, že slo-venština nemá pád pátý a že jim tedy volat nedovede? Co, už nemožeš, somár hlúpy? Po světě západních lingvistů se samo sebou šuská, že teprve odumře-ním a i vraždami starých anglosaských pádu a ohýbání se angličtina vyšvihla do sfér nejvyšších. A nevyšvihla-li se tam, zpřístupnila se alespoň africkým ma-sám.... Ale opět tu českou ruku na srdce, na srdce české, lvi silou a vzletem sokolím: čím by byla naše mluva bez sedmého pádu "Pahýlem. Výsměchem. Vykičňíkem ignorancel

Skončíme s tím instrumentálem. Leč neskončujeme s ním - zakončíme jím i otázkou a s důrazem starého české-ho šlágru. Čímčím čím to je.... čímčará-ra čím? Že by tím vrabčím čímčarárá-ním? Tím a ničím jiným. Ano, všim tím a s pořádným bengálem. Tím pádem sedmým....českou naivitou určitě ne!

B.Š.

"A Letter to Wollongong"

V neděli 23. ledna po úspěšném barbeque, které začalo v 11 hodin dopoledne, byli naši krajané a jejich přátelé uvedeni do klubovní haly, kde bylo vše připraveno t.j. okna zatemněna, nábytek přesunut, aby podium bylo na vhodném místě - a představení hry "A Letter to Wollongong" začalo ve 3 hodiny odpoledne. Pro nás, kteří jsme situaci znali i pro naše australské přátele, kterým se tu a tam muselo něco objasnit, to byl velký kulturní zážitek s excelentním a citlivým hereckým výkonem Dáši Bláhové a Alana Tobina. Jako první akce Česko - australské kulturní aliance to byl úspěch a my přejeeme Alianci do budoucnosti hodně zdaru.

Za Československý klub v Queenslandu
Martina Radová

O Karlu Vikovi a osudu jedné knihy.

dr. Josef Lovell

Před třiceti lety zemřel český krajinář, písmák, grafik - dřevorytec světové úrovně a hlavně hodný člověk Karel Vik. Po absolvování pražské akademie, Vik žil ve svém milovaném Českém Ráji - Podkrkonoší. Původně na Malé Skále, léto a podzim trávil o samotě v blízkém Navarově v záměčku uprostřed lesů. Přes den maloval a pak do noci při svíčkách přehrával na zámeckém fortepiánu své milované klasiky sýčkůrn a noční havěti v dubovém lese pod okny. Vychutnával v tom zázračném klidu klavírní balady Dvořákovy "Na starém hradě", melodické bohatství Beethovenových variací, Griegovy klavírní básně "Večer na horách", což vše jej připravovalo - inspirovalo k prvnímu cyklu dřevorytů "Na horách", lyrické básni o Krkonoších. Zažil tam též tragikomickou situaci, kdy policie pátrala po mnohonásobném vrahovi a náš umělec byl ve své samotě zajištěn a vyšetřován. Vik, citlivý a jemný člověk, tváří toho vraha připomínal. Viktor Dyk, malířův rozpustilý kamarád, zaslal tehdy příteli tyto verše:

V Navarově tíše, tíše,
najdete tam vraha Kische.
Chodí pustou zahradou,
hlídá, esli nekradou.

Později žil Vik v Turnově, kde maloval, ilustroval mnoho knížek a psal "pro potěchu ducha a oka". V knize "Český ráj" (1930) opěvuje kouzelnými barevnými dřevoryty a textem profesora Josefa Pekaře svůj milovaný kraj. V roce 1940 ilustroval a napsal "Mateřidousku", sta-tečně oslavující krásu české země v těž-

ké době nacistické okupace. Malíř užavřel knihu těmito slovy :

"To všechno jsem psal, kreslil a ryl do dřeva sobě pro radost a pro potěšení z nového pohledu po našem kraji, po naší české zemi, a s neochvějnou vírou v příští lepší doby, kdy lidstvo překoná svůj materialism. Až se budeme zajímati o vyšší, nadosobní hodnoty, vrátí se modernímu člověku i víra v Boha a jeho přikázání."

Deset let Vik intenzivně pracoval na svém monumentálním díle "Slovensko". V tomto úsilí jej podporoval a inspiroval TGM, který též Vikovi napsal úvod. Text napsal Vik společně s prezidentovou sekretářkou dr. A. Gaspaříkovou-Horákovou. Byla to gigantická práce. Pro množství barevných dřevorytů, včetně 127 mnohobarevných na speciálně u nás vyrobeném japonském papíře, vyřezal 475 zimostrázových bloků. Některé archy prošly lisem až třicetkrát. Kniha, rozměrů 26 x 36 cm s úvodním dřevorytem 52 x 36 byla připravena do tisku v roce 1939. Okupaci přežila v úkrytu v Múlerově tiskárně v Turnově a vyšla s předmluvami TGM a prezidenta dr. E. Beneše v r. 1946. Byla to tehdy kulturní událost prvního stupně. Knihu, stejně jako celou zemi, čekaly zle časy. Bolševiči kulturtréři pokládali publikaci s předmluvami dvou demokratických prezidentů a zdůrazňující křesťanské zaměření naší kultury za osobního nepřítele. "Slovensko", které získalo řadu mezinárodních cen a je nesporně naší umělecky nejkrásněji upravenou knihou, bylo po "vítězství pracujícího lidu" v roce 1948 zkonfiskováno a hozeno do stopy. Část výtisků kdosi zachránil a objevily se v prodeji po vyrvání obou předmluv, zničení titulního dřevorytu a začerněnými mnoha pasážemi. Vlastním oba výtisky, původní i ten znásilněný. Jsou němým ale velice výmluvným symbolem nedávné barbarské historie našeho národa.

Karel Vik v Turnově do poslední chvíle pilně pracoval. Každý jej měl rád - snad i smrt. Odešel z tohoto světa aniž by to věděl, zcela náhle, star 81 let. Těsně před smrtí, uklidil si pečlivě svůj pracovní stůl, do kapsy zasunul pouzdro s barvami a řekl : "Teď jdu domů".

Věřím, že kdyby se Karel Vik narodil třeba v Londýně a ne ve skromné rodině v Hořicích v Podkrkonoší, byl by znám po celém světě.

ZVON DOMOVA

SPADALÝM LISTÍM VRACEJE SE ZPĚT,
SPADALÝM LISTÍM DLOUHÝCH LET,
BYŤ MARNOTRATNÝ BYL JSI JENOM SYN
A SRDCE DAL VŠEM VĚTRŮM V PLEN,
VŽDY SCHÝLÍŠ SE, A ZDOLA ZE HLUBIN
ZVON ZNÁMÝ ZAČNE VYZVÁNĚT.

SNAD NEŽIL JSI, SNAD POHŘBÍVAL JSI JEN,
POHŘBILA NOC, CO NEPOCHOVAL DEN,
VŠAK NEJHLOUBĚJI ZAKOPÁN JE ZVON.
DVĚ SRDCÍ MÁŠ, S TÍM LEHČÍM VYJDEŠ V SVĚT
A K TĚŽŠÍMU SE VRACÍŠ POTOM ZPĚT.
Z TĚCH TĚŽKÝCH SRDCÍ PODZEMNÍ JE ZVON.

FRAŇA ŠRÁMEK

ZVRHLÍK

Jan Plavec

Tak máme po idyle venkovského života. S vybudováním nové dálnice se Hobart přelil přes horský průsmyk do dosud nezkaženého údolí Huonu. "Commuters" zaplavili ornou půdu španělskými haciendami s tenisovými kurty, původní dřevěné chaloupky se teď stydlivě krčí vedle dvouposchodových zděných vil s modroučným bazénem - u nich bílé ohrady s osly a poniky pro dcerušku, dokonce i privátní letiště pro červené "baronovo" letadélko. Ve dvojítech garážích se lesknou terenní vozy s ohromnými pneumatikami - oni tu přírodu umilují k smrti!

U nás, přes silnici, kde z jara rozkvétal růžový sad je dnes "subdivision". A první dům! Dřívější klid je pryč. Ta tam je bodrá, sousedská atmosféra, která tu doposud vládla. (Po pravdě, jeden na druhého jsme neviděli - to ji právě vytvářelo.) Objevil se jeden vetřelec a očividně jde po mně. Ať dělám co dělám, kde to dělám, jak to dělám, kdy to dělám.... jsem neustále pod dozorem - citím jeho pohled, dýchá mi za krk, celý den mě znervozňuje, nic kloudného se mi už nedaří. Chci na příklad naslouchat ševlení vlánek fuky - nemohu. Musím místo toho napínat sluch, abych slyšel co se mu tam line z okna za hrůznou muziku - nejspíš "heavy metal"! Nebo si chci v zavětrí v lehátku na sluníčku přečíst "Listy" - nemohu. Ruším jeho činnost za rohem. Slyším i cirkulárku, vrtačku, bušení kladiva.... co to tam sakra pořádku! Jdu se podívat z pokrovi. A nejen, že takhle ruší sám! On si ještě vodi návštěvy. Jedna lepší než druhá. Auto mají zabláčená, baví se hlučně australsky - člověk jim nerozumí, provokují s vůněmi barbeque, ukazují, divají se... nesnáším slidit!

Vrcho! Byl nedávno. Seděl jsem neškodně na verandě a pozoroval jeho dům. Je sice půl kilometru vzdálený, pořídil jsem si na to ale dalekohled. Byl

jasný, slunečný den, dobrá viditelnost. Je 10.30 a záclony jsou zatažené. Mám ho v hrsti! Teď se ukáže, co je zač - valet se v posteli tak dlouho! Dalo se očekávat, že se tu objeví i kriminální elementy. Je to odporné, hnus, mravní bahno! Taková zvrhllost! Sám si také rád někdy trochu přispím, uznávám, není to ale ze zhořadlosti. Je to proto, že po večerech držím hliďku až do půlnoci - co kdyby se ten den ještě něco důležitého stalo! Někdy je tu pozdě v noci vidět na nebeské báni polární zář, jindy na silnici honí policie ožralé řidiče na cestě z hospody domů, nebo se dokonce (s většinou naroda v posteli) odváží dát do rádia slušnou hudbu. Nerad bych něco takového zmeškal. Schrupnu si tedy o víkendů někdy do devíti - když přišel i do deseti. Valet se ale v posteli celé dopoledne? Je jedenáct hodin a mě je z toho chlapa na nic. Jsem rozhodnut vytrvat v pozorování a odhalit jeho šmílný charakter. Ten čas na to věnuji.

Přesně s úderem dvanácté za domem vyštknul pes. Protfel jsem si zamžené oči.... tak polez, ven s tebou, vím že jseš doma! Upřeně sleduji podezřele tichý dům. Maskuje to dobře! Ve dvě odpoledne se mi zdálo, že se pohnulý záclony. Aha! Bojí se objevit - ví, že ho mám pod lupou. Teď to teprve nevzdám!

O půl čtvrtě se ozval žaludek - nemohu to už dál vydržet. Jsa si vědom, že mě skrz záclony určitě pozoruje, nenápadně, po čtyřech jsem se vplížil do dveří (cestou jsem si neopoměl přivonět - podívej, kvete růže!) Tryskem jsem vběhl do kuchyně, vypil sklenici vody, chňapnul krajíc suchého chleba a ven. Mě neunikneš chlapče! Když se já jednou do něčeho zakousnu, nepovolím - jak buldog. Pomalu žvýkám chleba, aby mi dlouho vydržel. Uvidíme, kdo to dřív vzdá. Ostře sleduji jeho okna. Mžikají mi z toho oči. Napětí s přibývajícím časem se stále nesnesitelné. Co tam ten chlap dělá? Pozdě odpoledne, když slunce obešlo náš dům, jsem si přinesl z ložnice velké zrcadlo a pouštím rnu do okna prasátka.... co prasátka - vepře! Vzbudilo by to i mrtvého. Tohle tě hochu pošimrá v nosánek. Vstávat!... Nic! Ticho po pěšině vedoucí k jeho garáži za domem.

Až v sedm hodin večer, když se s

kumpány s 4 wheel drive klubů vrátil z nedělního výletu se plně ukázala jeho zákludnost. Asi vstal před desátou, aby mě unikl a nechá záclony schválně zatažené, aby mě pomýlil a já si myslel, že mě špehuje a byl tak z toho celý den nespůj. Je to zjevně lstivý typ a budu si ho muset lépe hlídat. To je definitivně konec pohody v "Bohemii".

PROSÍM VÁS POSUŇTE SI TU HADICI NA TRÁVNÍKU, VŽDYŽ UŽ TO MUSÍTE MÍT PROMÁČENÝ!

ANEKDOTY

Žena jako člověk

Devadesátileté milionářky se ptali, co je příčinou jejího dlouhého věku: "Mám trpělivě dědice" zněla odpověď.

• • • • •
"Proč jste, obžalovaná, udeřila manžela žehličkou do hlavy? "Prosím, on nechtěl věřit, že jsem mírná povaha".

• • • • •
"Co myslíte, pane doktore, má muž právo otevírat manželce dopisy? "Copak o to právo, právo by měl, ale odvaha mu chybí."

• • • • •
"Mami, kdyby ti bylo zítra šestnáct let, co by sis přála? "Už nic!"

• • • • •
"To je zajímavé, paní Vomáčková, tedy vy a váš bratr jste dvojčata, že? "Áno, vlastně byli jsme, jako děti. Já jsem teď o deset let mladší."

• • • • •
"Jak můžeš chodit s Američanem, když neumíš ani slovo anglicky a on nezná ani slovo česky. Jak se domluvíte? "Podívej, co chce on, to vím já. Co chci já, to si koupím v Tuzexu."

• • • • •
"Paní Čermáková, byste mi laskavě rákosku na koberec? "Lituji, paní Vonásková, můj starej se také ještě nevrátil z hospody."

SATURNIN

(II. pokračování)
Zdeněk Jirotka

Ráno, po noci plné zmatených událostí, probudil mne zvuk kamének dopadajících na podlahu mého pokoje. Pod oknem byla slečná Barbora a ve chvíli, kdy jsem se vyklonil z okna zrovna hledala další kamínek. Obloha byla bez mráčků, slunce planulo a bylo škoda každé minuty strávené v pokoji.

Slečna Barbora se mne ptala, zda miním spát celé dopoledne. Všichni ostatní jsou již po snídani a dědeček se už co nevidět vrátí z ranní procházky. Rychle jsem se oblékl a sešel se se slečnou Barborou v obývacím pokoji, abych vypil chladnou kávu. Dozvěděl jsem se od Saturnina, že dědeček odešel do lesa patrně proto, aby se nemusel sejit s tetou Kateřinou, takže je zřejmo, že se na ni stále ještě zlobí.

Slečna Barbora mi vypravovala, že zásoby potravin se vůči hledě tenčí a že si nedovede představit, co budeme dělat, až sníme poslední brambor. Právila, že paní Kateřina vyplnila včera spíž podivuhodným způsobem a že patrně paní Milouš pozval takové množství potravin, jako by býval v tom pokoji uzavřen bez jídla alespoň týden a nikoliv čtyřicet hodin. Ptala se mne, co soudím o možnosti, že by někdo přeplaval řeku a pokusil se donést z městečka nějaké potraviny.

Přeplavání řeky samo o sobě nebylo nic těžkého. Potíž spočívala v tom, že bylo nutno přenést přitom na druhý břeh i oděv potřebný k tomu, aby se ten, kdo se ujal tohoto dobrodružného podniku, vůbec mohl v městečku objevit. Také doprava nakoupených potravin přes řeku by byla obtížná.

Uprostřed této debaty nás zastihl vrátivší se dědeček a pravil, že doufá, že toho nebude zapotřebí. Když před čtyřmi lety byl most povodní stržen, ujednal se stavitelem z města, že kdyby se někdy tato nehoda opakovala, bude přikročeno ke stavbě mostku nového, aniž bude stavitel čekat, že dědeček přeplave řeku, navštíví ho v kanceláři a vyžádá si rozpočet. Protože voda v řece podstatně opadla, očekává dědeček, že každou hodinu se mohou objevit na protějším břehu dělníci pana Novotného a započít s prací. Dědeček dokonce pravil, že již v minulém létě viděl na skládce pana stavitele dříví, určené pro tuto práci. Tenkrát nabízel panu staviteli žertovnou sázku, bude-li tohoto dřeva vůbec použito, nebo jestli ztrouchniví v ohradě.

Potom se dědeček ptal slečny Barbory, na kolik dnů máme ještě potravin, a ona řekla, že asi na čtyři, když nebudeme moc jíst. Za chvíli přišla teta Kateřina a dědeček se na

ni ani nepodíval, ale ona se s tím nedala odradit a celý den byl ve znamení pokusů usmířit starého pána.

Nikdy jsem tetě Kateřině dobře nerozuměl, a ani kdybych ji neznal, domníval bych se, že není možné, aby se tentýž člověk jevil v tolika různých obměnách. Dovedla být sladká a úlisná a hned zase krutá k neuvěření, zpupná a buřičská a hned zase podřizavá, a zbytečně ohleduplná a hned zase až surově přímá. Toužila po penězích přímo horečně, a když je měla, utratila je způsobem, který bych nazval pitomým, kdyby mi mé vychování nebránilo používat takových výrazů. Způsob, jakým se snažila dosíci dědečkova odpuštění, byl přímo trapný a mezi jiným zkazil také dědečkovo večerní vyprávění.

Když jsme se totiž po večeři sešli v obývacím pokoji a dědeček se chystal vyprávět vzpomínky z mládí, sedla si teta Kateřina přímo proti němu a po celou dobu vyprávění mluvila skoro současně s ním. Přerušovala ho výkřiky obdivu, hlasitě projevovala bázeň, když vykládal o nebezpečí, radovala se z jeho úspěchů a my jsme se všichni divili, že ji dědeček nevykázal z pokoje. Bylo možné jen jediné vysvětlení. Řekl jsem už, že dědečkovi působilo zábavu pozorovat zoufalé pokusy příbuzných o získání jeho přízně, a snad ho křečovitě usilí tety Kateřiny bavilo. Jistě je, že to trpěl a vykládal svůj příběh až do konce.

Uměl dobře vyprávět, a pokoj byl naplněn oním zvláštním teskným ovzduším vzpomínek z mládí, vypravovaných lidmi nad hrobem. Ach ano, tenkrát, to byly zlaté časy. Kdyby jsem se domníval, že ty staré zlaté časy byly někdy na konci minulého století a že tenkrát asi bylo na světě neobvykle dobře. Potom jsem zjistil, že dědečkovy zlaté časy byly docela jindy než staré zlaté časy tatínkovy. Také jsem se setkal s poměrně mladými lidmi, kteří říkali, že ty zlaté časy byly v době, na kterou se já již pamatuji. Zdálo se to zmatené a odporovalo si to. Později jsem pochopil, že staré zlaté časy spadají do doby, kdy byl mlád ten, kdo o nich hovořil. To znamená, že naše generace prožívá zlaté časy nyní. Podivuhodné.

Tak tedy dědeček vyprávěl a my jsme poslouchali. Slyšeli jsme letopočty, které se psaly, když jsme ještě nebyli na světě, mysleli jsme na to, jak asi vypadal císařský kabát, a odhadovali jsme, kolik by platil v naší době jeden zlatý dvacet krejcarů. Teta tiše hvízdlá, pokývala hlavou a pravila, že to bylo tenkrát moc peněz. Dědeček vykládal, jak se dal na vojnu a táhl s vojskem do krásné země, kde kvetou citróny. Svět byl veliký a krásný, nebe bylo modré, ženy měly hluboké oči a dědeček byl středem světa. Všechno se mu dařilo.

To si myslím, řekla teta Kateřina,

tož se vždycky všechno dařilo a je ti to přání! Potom vyprávěl dědeček o generálech a my jsme měli dojem, že generálové se tenkrát dělili na dvě skupiny: na generály cizí, kteří pobíhali po světě proto, aby je dědeček mohl i s celým štábem zajmout, a na generály vlastní, kteří tu byli proto, aby jimi byl dědeček za své udatné činy před tvář všeho vojska pochválen. Hraběnky čekaly v bílých, plniemi obklopených zámcích na to, aby se mohly do dědečka na smrt zamilovat a osud hrál oslňující úlohu. Byl pouze četařem, ale všichni věděli, co v něm je. Měl výbojný knírek a jiskrné oči, a ženy, pah, darmo vzpomínat.

Teta se snažila vypadat šibalsky, když chtěla zvědět, zda o tom všem věděla babička. A vino i pokračoval dědeček, bože, tam bylo vino. Vino také hrálo velkou úlohu v příběhu o tom, jak dědeček zachránil život svému generálovi a jak se do něho zamilovala hraběnka. Do dědečka, přirozeně, ne do generála.

Byla noc krásná, májová, vítr se do ní tiše nesl, a dědeček, ač skoro sám, hrdinně dobyl prázdnou ves. Nad vsí na mírném návrší stál opuštěný zámek a jeho sklepy byly plny vína. Přiklusal kvartýrmachr a brzo po něm velcí generál. Ach, starý známý! Řekl dědečkovi a nazval ho křestním jménem. Pak vstoupil do zámku. Dědeček, ačkoli byl celý den v sedle, chodil kolem cypřišových hájů a naslouchal zvukům jižní noci. Všude panoval příliš velký klid a dědečkovi se to nelíbilo. Nepřítel nesměl být podceňován.

V této chvíli dědeček odbočil a vykládal o úkladech a důmyslných léčkách, o náhodách a šťastných vnuknutích, které zachránily spoustu životů. Bylo plno tajemných dveří, podlah, které se propadaly, sklepů, naplněných sudy stříelného prachu. Všude číhala smrt. (Teta Kateřina se chvěla o dědečkov život a doktor Vlach ji nabídl příkrývkou.)

Bylo nebezpečno zadívat se do ohnivých očí žen, neboť hrály s vámi hru, kterou by bylo možno nazvat na Šárku a na Ctiradu. Dědeček dával přednost hluku bitvy před nápadným tichem, kterému bylo souzeno, aby bylo přerušeno výstřelem, vypáleným ze záchy. Dědečkovo vyprávění bylo napínavé a všichni jsme se lekli, když při zmínce o výstřelu teta Kateřina vyplaskla. Nechci přehánět, ale myslím, že se lekl i dědeček. Trochu se zamračil, ale pak pokračoval.

Bylo něco dojemného v těch vzpomínkách starého vojáka. Oči mu zářily, když se rozpomínal na jména míst, osad a měst, názvy a data bitev a mimoděk užíval vojenských výrazů starých víc než půl století. Měl jsem dojem, jakoby pokojem tichounce zněl pochod Radeckého. Tak tedy byla krásná a tichá noc. Až příliš tichá. Vojáci odpočí-

vali u dohasínajících ohňů, cypřišové háje voněly a koně občas ržali. V zámecké síni se šlechtic ve středověkém kroji záměrně díval z obrazu v zčernalém rámu na důstojníky, kteří večeřeli u dlouhého dubového stolu. Svíce planuly a jejich plamínky tančily jako rudé jiskřičky v pohárech, do kterých bylo naléváno víno. Důstojníci nepili, neboť bylo na generálovi, aby první pozvedl pohár. Ale v těch dobách nebylo dobré, aby první pil ten, jehož život je nejvzácnější. Bylo to nebezpečné. A protože nebezpečí bylo zde, dědeček už neobcházel ztemnělé lesíky cypřišů a pinů, nýbrž stál zde, aby zadržel generálovu ruku, nesoucí pohár k ústům. Bylo již příliš mnoho otráveného vína, a byl to dědeček, kdo vypil první pohár na zdraví generálovo. Bůh suď, kdo vypil poslední, bylo jich příliš mnoho. Svíce se krátily, plápolaly, a šlechtic z obrazu se záměrně díval. Víno tlučilo v srdcích stesk po domově, rozzařovalo oči důstojníků a přinášelo na rty písně a slova o nových vítězstvích. Rozžehl i oči generálovy pod stívnými brvami a zbarvilo staré tváře lehkým ruměncem. Rozproudilo krev v údech, zřevnělých dnem, stráveným v sedle. Starý muž se s radostí díval na své důstojníky. Miloval je všechny tak, jak jenom stáří dovede milovat mladé lidi plné života, mladé, o kterých věří, že zvednou prapor, který mu vypadne z ruky, až bůh dopustí. Vojáci přinášeli víno, vyměňovali svíce, a starý šlechtic z obrazu se záměrně díval. Sladká únava se rozlévala v krvi a údy těžkly jako olovo, všiml si perným dnem, který měli všichni za sebou.

Víno spláchno v hrdle usazený prach a volalo spánek na zardělá oční víčka. Tváře spálené sluncem klesly na chladnou desku stolu, v číších stálo nedopité víno a svíce dohořovaly. Starý generál seděl vzpřímeně v čele stolu, jeho oči zářily pod šedým obočím a povzbudivě se dívaly po těch, jež nepodlehli ani vínu, ani únavě. Bledý šlechtic v středověkém kroji se tiše díval z obrazu. Díval se na všechny, ale na něho se nedíval nikdo. Nikdo mimo dědečka. Dědečkovi se nelíbil ten středověký obličej se záměrným očima a nelíbil se mu tvrdý rys kolem úst. Jistě to nebyl dobrý muž a bylo dobře, že spí někde v kostelní kryptě pod těžkou plotnou mramoru. Jistě se už dávno rozpadl na prach a duši odnesl ďábel do pekla. To jistě, holoubku, a bylo ti čerta platno, i kdybys byl zaživa členem Svaté inkvizice. To tam na druhém břehu neplatí. Vypadáš na to, že by ses dovedl dívat, jak upalují člověka. Dědeček upravil knot svíce a šel dolů k generálovi. Vrátil se na své místo u dveří a říkal si, ostuda, rozlíl jsem, kvůli tomu chlápčovi z obrazu jsem rozlíl. Nejsem opilý, ale to nesnesu, že se pořád po mně dívá. Už je mi z těch jeho hnusných očí špatně. Dívá se a dívá, a já ho budu muset zabít.

Vztek smíšený s tušením zlých věcí stoupal v dědečkových prsou a ledovou rukou mu sevřel hrdlo. Svíce planou, víno jiskří a smrt chodí okolo.

V tu chvíli dědeček vytáhl pistoli a střelil. Opravdu nebyl opilý a měl pevnou ruku. Koule vyrazila díru na šlechticově zpuštěném čele a v příštím okamžiku spadl obraz ze stěny a za ním spadl muž. Nu ano, výkřek za obrazem, a nepřítel, který čekal, až víno dokáže to, co nedokázaly jeho zbraně. Důstojníci probuzení výstřelem, klidný a rozhodný generál, volání stráží, zámek obklopený nepřítelům a divoké šavlování pod olivami, mrtví kamarádi, kteří symbolicky padali s koni do vářin, to všechno dostávalo v dědečkově vypravování stále rychlejší spád. Starý pán se zadýchal a trochu se pletl. Vykládal třeba, že trubač troubil nasedat a potom sesednout, protože zapoměl troubit sedlat. Pak se nasedalo znovu. Jeli dlouho a divoce a ráno je zastihlo zase na vyprahlé silnici bílé prachem a lemované biblickými studnami. A toho dne před vším vojskem přistoupil šedovlasý generál k dědečkovi a.....

Dědeček úplně zapomněl, že nám chtěl také vykládat, jak se do něho zamilovala ta hraběnka.

(pokračování příště)

Hledám muže,
žijícího v Austrálii, nebo na Hawaí,
který má zájem se seznámit se ženou,
47 let, plnoštíhlé postavy,
se smyslem pro humor,
dobrou kuchařkou,
milující přírodu, slunce a moře.
Nabízím 2 týdny pobytu v Torontě
zdarma, výměnou za 2 týdny pobytu v
Austrálii (nebo na Hawaí) za účelem
vzájemného poznání se.
Odpovědi do redakce AL.

STOTISÍCKRÁT PROČ??

Proč se ručičky hodin pohybují jedním směrem?

Pravdopodobně byl tento směr přijat podle pohybu stínu na slunečních hodinách. Původně ale první mechanické hodiny "šly" doleva i doprava. Například hodiny na věži katedrály ve Florencii z roku 1443 mají ciferník rozdělený na 24 dílů a jdou přesně obráceně než ty naše dnešní. Až v roce 1550 se začaly vyrábět hodiny s normalizovaným ciferníkem rozděleným na 12 hodin a s ručičkami, které se pohybují oním směrem, který platí dodnes.

Proč se pánské oděvy zapínají napravo a dámské nalevo?

Existuje několik různých odpovědí. Dvě nejrozšířenější jsou:

- 1) Knoflíky a přeský umístěné na levé straně se lépe rozepínají při kojení dítěte - matky totiž častěji drží dítě u levého boku.
- 2) Ozbrojený muž si musel v zimě zahřívát pravou ruku, aby byla v každé chvíli připravena popadnout meč nebo jinou zbraň, která obvykle visela u levého boku. Proto kabát nebo vesta se musely zapínat na pravou stranu.

Proč se člověk při přemýšlení často dívá vzhůru?

Psychologové soudí, že pohyby očí úzce souvisí s myšlením dané osoby. Pokud si v mozku vytváříme nové obrazy, díváme se obvykle nahoru nebo vlevo, při představě zvuků a slov se díváme přímo nebo vlevo, při vnitřním dialogu dolů nebo napravo. To však platí pro praváky, leváci postupují přesně obráceně. Ten, kdo přemýšlí, nebo si chce na něco vzpomenout, a dívá se nahoru, jako kdyby hledal odpověď ve svém mozku, je obvykle tzv. vizuální typ a ten je mezi lidmi nejvíce rozšířen.

Proč nosí námořníci tak široké kalhoty?

Na tuto otázku nezná nikdo správnou odpověď. Existují jen hypotézy:

- 1) Rozšířené nohavice kalhot umožňují rychle oblékání a navíc chrání před stříkající mořskou vodou.
- 2) Široké nohavice se lépe vykasávají, například v případě, že je třeba projít mělkou vodou.
- 3) Kdyby námořník spadl přes palubu, snáze se zbaví širokých kalhot, které by ho táhly ke dnu.

(ze Zahraničního tisku)

HABER - PILOT
Pty Limited
PRODUCTION

AUSTRALSKÉ LISTY měsíčník

Vydává: **HABER - PILOT Pty Limited**

A.C.N. 002 830 613

7 Boonah Street

WENTWORTHVILLE

NSW 2145

Tel. (02) 636 1873

Fax. (02) 631 2024

Vedoucí redaktorka:

Jana Haberová a redakční kruh

Názory redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem příspěvků.

Uzávěrka dalšího čísla vždy dvacátého každého měsíce.

**Chcete pomoci svým příbuzným nebo známým
emigrovat do Austrálie?**

Obraťte se na největší právníckou firmu v Austrálii,
specializující se na otázky emigračního práva.

Připravujeme žádosti buď pro osoby, které jsou již v
Austrálii, nebo pro obyvatele České a Slovenské republiky,
kteří chtějí emigrovat do Austrálie,

zastupujeme je ve všech otázkách emigračního práva, např.

- * trvalý pobyt v Austrálii,
- * manželství nebo 'de facto' soužití a sloučení rodin,
- * profesionální a pracovní víza,
- * status uprchlíka a humanitární případy,
- * pomoc těm, kteří překročili lhůtu víza.

Hovoříme česky nebo slovensky,
kontaktujte našeho zástupce Barry Lewise:
tel: (02) 387 3494

BARLOW & CO

Immigration Solicitors and Attorneys
Level 7 - 70 Williams Street, SYDNEY, NSW 2000

93 Drummond Street, CARLTON, VIC 3053

NEW AGAIN

PTY LTD

Opravy karoserie, nový lak, vnější i
vnitřní úpravy, odstranění rezu, všechny
modely a druhy aut.

BODY REPAIRS

7 b PERAK St. MONA VALE
telefon: 99 2595

Stěhování nábytku
Sydney - mezistátní - zámoří,
odborně zabalíme,
popřípadě uskladníme,
rozpočet i dobrá rada je zdarma,
pečlivě, spolehlivě, poctivě.
Hovoříme česky a slovensky.

TAX RETURNS

Tim Austin, F.T.I.A.
Registered Tax Agent

Poradíme vám v podnikání,
použijte naši účetní kancelář,
připravujeme daňové přiznání,
domluvíte si schůzku předem.

Další informace:
18 Hughes Ave.
Lawson 2783
Telefon: 047 591 782

Mluvíme česky a anglicky!

DIVER'S MECCA

Všechno pro potápěče!

O dovolené v QUEENSLANDU
se naučíte potápět na HERVEY BAY

Ideální podmínky:- - teplá voda

- potopené lodě
- korály
- spousta ryb

Instruktor: Vladimír Novák

tel: 071 25 1626

fax: 071 25 1833

472 ESPLANADE

HERVEY BAY

QLD 4655

Předplatné na **AUSTRALSKÉ LISTY** CENA \$2.60

Jméno _____

Ulice _____

Město _____ Stát _____

P.Code _____ Tel. _____

Vystřihněte a odešlete s poplatkem na

HABER PILOT Pty. Limited

7 BOONAH STREET

WENTWORTHVILLE NSW 2145

Předplatné - zaškrtněte

na půl roku ☐ \$15.60

na celý rok ☐ \$31.20

**CESTUJTE S NÁMI
DO CELÉHO SVĚTA**

Shop 6, 176 Commercial Road, Prahran 3181

Ph. (03) 510 8717, (03) 510 2474

A.H. (03) 801 2796 Fax (03) 510 2482

Lic. No. 31446

ZAŘÍDÍME:

*Vaše cesty do celého světa.
Návštěvy z České i Slovenské republiky.
Cesty kolem světa. Ubytování, půjčování aut.
EURORAIL - vlakem po Evropě.
Cesty lodí, autobusové zájezdy.
Cestování po Austrálii a další.*

**AUSTRALSKÉ
LISTY**
JEJICH BUDOUCNOST JE NA VÁS

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

FLY OK FLY ČSA

**POHODLNÁ CESTA DO PRAHY A EVROPY S VÝBORNÝM
SPOJENÍM ZE SINGAPURU, JAKARTY A BANGKOKU -
ZASTÁVKA V HONG KONGU MOŽNÁ.**

Kontaktujte naše cestovní kanceláře nebo přímo:

**CZECHOSLOVAK
AIRLINES**

Suite 809, AUSTRALIA SQUARE TOWER, SYDNEY
P.O. BOX H 110, AUSTRALIA SQUARE, NSW 2000
TELEPHONE: 247 6196 FACSIMILE: 232 1713

**CONTACT
P·R·I·N·T·I·N·G**
A.C.N. 002 887 238

**NAVRHNEME
GRAFICKY UPRAVÍME
KVALITNĚ VYTISKNEME
BAREVNĚ I ČERNOBÍLE
KATALOGY
OBCHODNÍ DOPISY
REKLAMNÍ NABÍDKY
SVATEBNÍ OZNÁMENÍ
VIZITKY
a další**

**Unit 4, 175 Gibbes Street
CHATSWOOD, N.S.W. 2067, AUSTRALIA
Tel. (02) 417 8555 Fax. (02) 417 5510**

*Máte li zájem o české 'fonty' fungující pod
Windows 3.1 nebo na Macintosh zavolejte
APPLIED COMPUTER SYSTEMS
TEL (02) 636 1873*

Superior Performance At An Affordable Price